

Σε μία έκδοση από τις πιά καλαισθητες πού έχουμε δεϊ τά τελευταία χρόνια στην Έλλάδα, κυκλοφόρησε ή συλλογή αυτή του θεσσαλονικιού ποιητή τής γενιάς μας. Σε δύο μέρη. Δύο αυτότελη μέρη, πού αποτελούν μία θαυμαστή ένότητα και μία σταθερή συγγένεια, αν και ο χρόνος, πού μεσολαβεί μεταξύ τους, είναι αρκετά μακρύς (1966-1974).

Γνωρίσαμε αρχικά τόν 'Αλέξανδρο 'Ισαρη σά ζωγράφο κι αυτό δέν τό αναφέρομε τυχαία. Γιατί και ή ποίησή του, δέν είναι τίποτ' άλλο, παρά μία λειτουργία πολύ συγγενής μέ τή ζωγραφική. Μιά ζωγραφική πλαστική μέ χρώματα, όπου κυριαρχούν τό μπλέ και τό κόκκινο. (τά μάτια τους ήταν άδειανά/ και στό μισό του προσώπου τους/ κατέβαινε ένα μπλέ ηλεκτρικό αίμα). Έδώ ακριβώς όφείλομε νά σημειώσομε τήν έπιτυχία του ποιητή. Οι μέρες πού θά 'ρθουν/ θά 'ναι άκίνητες/ σάν παράλυτες/ μέσα σ' ένα καρτσάκι/ θά 'χουν κέρνα χέρια/ μάτια από πλαστικό. Οι στίχοι, πέρα από όποιαδήποτε διάθεση τής μορφής, μάς αναγκάζουν νά σταθοΰμε «στό βάθος του χώρου τους». 'Ο χώρος του 'Αλέξανδρου 'Ισαρη είναι έφιαλτικός. Είναι χώρος χωρίς άέρα-και μέσα του αιωρούνται ξυραφάκια. Είναι ένας χώρος τραγικός. (Οι έφήμεροι, 'Όταν εκείνη, Τά μάτια σου, 'Η άσύδοτη τρυφερότητα). 'Η άσύδοτη τρυφερότητα είναι ο άκρατος λυρισμός τής αγάπης, πού τή γύμνωσαν. 'Ο ποιητής φτάνει στην άκμή τής απλότητας του λόγου του: Αύτές οι μέρες/ τής άσύδοτης τρυφερότητας/ θά άκίνητοποιήσουν τή ζωή σου./Θά σταματήσεις για πολύ/ καιρό νά βλέπεις τά σύννεφα/ και τούς τυφλούς/ πού τραγουδάνε στό δρόμο./ Μετά, θά ξαναφύγεις για τά χιόνια. Τό ύφος είναι άφηγηματικό. 'Ισως στό βάθος, εύαισθητά έξομολογητικό: Είναι τό ύφος ενός ανθρώπου, πού επέζησε μετά τήν καταστροφή. Μέ ξύπνησαν για νά μέ πάνε/ στον 'Όμιλο κι εγώ ρωτούσα./ Οι άδερφές μέ γδύσανε και γελοΰσαν/ και μ' έπλυναν και μέ στέγνωσαν/ Και μετά είδα τό μηχάνημα, πού έκοβε/ κεφάλια και μαλλιά και δόντια/ κι εγώ ρωτούσα.

'Ο 'Α. 'Ισαρης έχει τήν ικανότητα νά δίνει πάντα ακριβώς αυτό πού θέλει. Είναι λιτός, δέν ξανοίγεται σέ επικίνδυνα γι' αυτόν πεδία, δέ σπάει ποτέ τό ύφος του, πού έχει μία, σπάνια σαφήνεια και πάνω άπ' όλα, δέν τονίζει μέ άμφίβολα, τερτίπια, τά συναισθήματα πού θέλει νά διοχετεύσει στα ποιήματά του.

Τό βιβλίο του 'Ισαρη, είναι τό βιβλίο ενός νέου ανθρώπου, πού πέρασε μέσα από ένα πολύ μακρύ τούνελ, και δέν έχει πιά ανάγκη από τυμπανοκρουσίες και μεγάλες λέξεις για νά μάς πείσει. Οι λέξεις του είναι φτυσμένα κουκούτσια, του πιά πικρού καρπού τής γής. Μόνο τέτοιες λέξεις συμβαδίζουν μέ τέτοιο περιεχόμενο. Και τό σίγουρο χέρι του τεχνίτη, ξέρει νά τις ψάχνει και νά τις βρίσκει.

Γιώργος Μαρκόπουλος

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ. «Τό δωμάτιο». Έκδ. Καστανιώτης Σελ. 24. 1977 ΑΘΗΝΑ.

Η άφιέρωση εις μνήμην πού προηγείται των ποιημάτων σε συνδιασμό μέ τό γενικό τίτλο τής συλλογής, μάς προϊδεάζει για τήν περιοχή μέσα στην όποια κινούνται οι 15 μικρές συνθέσεις του Α.Α.

Αντικείμενο τους ο τρόμος του ποιητή καθώς άκροάται τό βήμα τής βέβαιης διάβρω-